

dnost in sprejemljivost za lepote, ki jih je tam obilo. To je bila popotnica, s katero je laže ključoval življenjskim tegobam. Te mu niso prizanašale. Usoda ga je že v zibelki oropala za topel dom in družinsko življenje. Komaj se je mladenič izučil čevljarskega poklica in odslužil vojaško obveznost, že se je spopadel z nadlogami gospodarske krize. Ob požiranju domače in svetovne literature je postajal vse bolj načitan. Zagrabil ga je vojni vrtnec. Na strani odpora je s tiskano slovensko besedo z ilegalnimi partizanskimi tehnikami pomagal širiti upanje, da bo naš narod obstal. Kot bakla upora je izpod njegovih rok zasijala jubilejna izdaja Prešernove Zdravljice, ki jo je s tovariši natisnil v ilegalni tiskarni v Davči. Osvoboditev domovine je sprejel kot veliko prilžnost: dobil je zaposlitev v upravni službi v Postojni (leta 1949) in nato v Tolminu (leta 1951); sledili so ustvarjanje družine, šolanje abrahamovca ob delu do končane prve stopnje fakultete (leta 1964), na koncu pa še poseben izziv - delo v gospodarstvu, dokler se ni leta 1971 kot večletni direktor gostinskega podjetja upokojil.

Spoštovani Franc! Ljubezen do gora je bila vraščena v tvojo družino. Tvoji prvi predvojni obiski bohinjskih gora z bratrancem Martinom so prerasli v resne plezalske dosežke in končno tudi v prvenstvene smeri v Toscu, Debelem vrhu in Tičaricah. Gora si se oklepal tudi med vojno. Starejši Bohinjci se spominjajo drzne akcije, ko si s tovariši razpel trobojnico nad omotično navpičnico studorskih skal; besnim zavojevalcem v brk, domačinom v ponos in upanje na boljšo prihodnost. Zvest svojim mladostnim gornjskim idealom si bil med ustanovitelji postaje GRS v Bohinju (leta 1946), pobudnik ustanovitve AO v Postojni (leta 1949), v Tolminu pa si bil nekaj let načelnik AO in postaje GRS. V tistem obdobju si preplezal prvenstvene smeri v Kanjavcu, Vršacu in Jalovcu. Hkrati pa si se posvečal delu na propagandnem področju v

PD Tolmin. Planinci iz Posočja se spominjamo predvsem tvojih zaslug za to, da smo si po četrstoletni italijanski zasedbi Primorske utrlji svojo, Slovensko pot prek severozahodne stene Mangarta, ki si jo ti začrtal. Na čelu vseh primorskih društev si spomeniku dr. Juliusa Kugyja uspešno izbojeval mesto, ki mu pripada, v Trenti. Prvi povojni poskus ustanovitve planinskega muzeja, ki ga planinci še danes načrtujemo, je bil v Trenti predstavljen javnosti na tvojo pobudo. Številne so bile tudi tvoje pobude na področju turizma, saj si bil vrsto let član Goriške turistične zveze in Republiške komisije za propagando v turizmu. S tem je bilo povezano tudi tvoje delo pri snovanju novih perspektiv. Ljubezen do gorske pokrajine si z izbrusenim občutkom za jezik preлил v scenarije za turistično-propagandne filme (Trenta, Trije biseri, Sretnja). Svojemu aktivnemu gornštvu, »delu v višavah«, kot si rad dejal, si se moral po letu 1954 zaradi boleznih nenadoma odreči. Izgubljeno si nadomeščal s pisanjem v dnevni tisk, v Planinski vestnik in še kam. Poglobljeno si raziskoval preteklost družin bohinjskih gorskih vodnikov, potomcev kosezov in zgodnje osvajanje Triglava. Za razpravo o zgodovini bohinjskih kosezov in svobodnikov si prejel 2. nagrado in objavo na natečaju Planinskega vestnika leta 1975. Dolgi dve desetletji si bil ves čas navzoč na področju razvoja turizma in turistične propagande. Planinska zveza, Turistična zveza in država so ti zato podelile več priznanj.

Vem, da si do zadnjega diha nosil v srcu pesem gorske pokrajine, h kateri se naposled tudi vračal. Vse, kar ti je življenje namenilo, dobrega in slabega, je bilo samo spremljalna melodija. Zvest tej svoji pesmi gora si preminil z nedokončano knjigo v rokah, tisočdvestoletno zgodovino Triglava in okoliških pokrajin, v katero si vtikal petdeset let vztrajnih raziskav. Dajala ti je voljo do življenja; ostaja nam kot nenapisana oporoka.

Žarko Rovšček

Lojzetu Motoreju v slovo

V torek, 16. marca 2004, smo se zbrali, da bi se poslovili od človeka, ki je krajanom, pa tudi v dobro mnogim Slovincem, podaril neizmerno dosti časa, energije, vsebine, prijaznosti ter dela na številnih področjih; naj tukaj navedem le planinstvo, šport, gasilstvo, profesionalno delo na področju računovodstva in financ. Rojen je bil 28. junija 1920. V planinske vrste se je vključil takoj po vojni ter sodeloval pri obnovi Jurkove kočice in graditvi Tončkovega doma na Lisici. Kot konstruktiven član je kmalu postal ter potem dolga leta ostal član UO PD Lisca Sevnica, niz dolgih let je društvu predsedoval in je tudi danes častni predsednik društva ter blagajnik. Dosleden je bil na vseh področjih svojega dela in je vedel, da brez strokovnega znanja ne bo šlo. Njegov pomembni prispevek je oranje ledine na področju vzgoje in izobraževanja. Opravil je izpit za mladinskega vodnika ter s pridobljenim znanjem še uspešneje skrbel za to dejavnost v sevniškem planinskem društvu. Društvene delavce je znal pridobiti in radi so mu sledili. Vedno je poudarjal, da brez mladih in aktivnosti zanje ni prihodnosti in razvoja društva. Z mnogimi izvrinimi dejavnostmi je poskrbel, da so se v aktivno planinstvo vključili mladi rodovi. To je dosegel predvsem

Napisi naših gora

S to številko uvajamo slikovno rubriko, v kateri bomo objavljali fotografije zanimivih napisov v naših gorah. Vabimo vas, da nam pomagate in nam pošljete slike hudomušnih, duhovitih, lepih, grdih, primernih, neprimerih, skratka, kakor koli zanimivih napisov ali oznak, ki jih pri nas v gorah zagotovo ne primanjkuje. Začenjamo z napisom, ki te prijetno preseneti nekje pri Movražu tik ob meji s Hrvaško. Res pa je, da bi lahko razpravljali o smiselnosti takih sporočil v naravi ...

prirejanjem vabljivih planinskih izletov, pohodov, tečajev in zlasti taborov, ki se jih vsako leto udeležijo od 60 do 100 mladih. Toda ni skrbel le za mlade, k društvenemu življenju je pritegnil tudi veliko starejših krajanov. Izlet v njegovi organizaciji ni bil nikoli le naključno občudovanje narave, pač pa spoznavanje gore in vseh njenih oblikah, spoznavanje vseh njenih lepot in nevarnosti. Sam je rad podaril, da morajo biti planinci ljudje z veliko začetnico, to pomeni ljudje z veliko etično kulturo za preživljanje prostega časa v gorskem svetu, vzdrževanje ter izboljševanje planinskih navad, ljudje, ki načrtno razmišljajo o pomenu narave za človeka. Njegov osebostni lik je bil vselej vzor za medsebojne tovariške odnose, druženje ter prijateljevanje. Slovenska pesem, ki jo je tako zelo cenil, mu je vse naokoli pridobivala nove prijatelje in znance. Lojzetova skrb je bila tudi, da so se mladi kandidati udeleževali

tečajev za mladinske in planinske vodnike, in danes se društvo po njegovi zaslugi lahko ponaša s številnimi usposobljenimi planinskimi delavci. Želja odkrivati ter spoznavati novo, biti aktiven, se preizkusiti ..., ga je v zrelih letih privedla na Mt. Kenijo in daljne perujske Ande. Nosil je pomemben delež organizacijskih priprav in bil med najzaslužnejšimi za uspeh obeh odprav.

Svoje članke ter sestavke o planinah, naravi ter ljudeh je objavljaval v Planinskem vestniku, v društvenem glasilu, sodeloval je pri izdelavi planinskih vodnikov, v Jurkovi koči je ključno pripomogel k nastanku ter organizaciji slovenskega Programa za planinsko šolo ter Planinskih vodnikov, ki ju še danes uporabljajo po vsej Sloveniji, bil eden glavnih tesarjev Sevniške planinske poti, Zasavske planinske transverzale in tudi Poti XIV. divizije. Vrsto let je bil član Mladinske komisije ter Komisije za vzgojo in

izobraževanje pri Planinski zvezi Slovenije ter tudi uspešen načelnik te komisije, član nadzornega odbora Sklada Okrešelj, ki ga je ustanovila Gorska reševalna služba Slovenije, ter član NO PZS in je aktivno sodeloval v delu MDO planinskih društev Zasavja. Bil je tudi podpredsednik prostovoljnega gasilskega društva Sevnica, član UO ZZB Sevnica in predsednik NO Društva računovodskih in finančnih delavcev Sevnica, v zadnjem času pa je veliko energije posvetil društvu Trg Sevnica. Zanj je vsekozi veljalo: biti ustvarjalen, širok v pogledih in mlad v razmišljanjih in dejanjih. Opis Lojzetove življenjske poti na področju športa in kot aktivnega krajana Sevnice ne bi bil celovit, če ne bi navedli vsaj ključnih podatkov o njegovem delu. Bil je prvi predsednik organiziranih športnih organizacij v Sevnici, predsednik gradbenega odbora za bazen v Sevnici in predsednik nadzornega odbora Športne zveze Sevnica ter opravljal še vrsto drugih funkcij na področju športa.

Prejel je vsa planinska odlikovanja. Za zasluge na športnem in planinskem področju je dobil Bloudkovo priznanje, srebrno in zlato značko Staneta Bloudka ter leta 2001 ob mednarodnem letu prostovoljnosti olimpijskega komiteja Diplomsko mednarodnega olimpijskega komiteja. Za svoje delo je dobil tudi številna društvena in občinska priznanja. Dne 23. 12. 2003 je iz rok predsednika države dr. Janeza Drnovška prejel častni znak svobode Republike Slovenije. Ob podelitvi tega priznanja je predsednik države dr. Janez Drnovšek izrazil zadovoljstvo, da lahko podeljuje to odlikovanje posameznikom, ki so s svojim vdanim delom veliko prispevali k današnji družbi. Naš Lojze si je te besede zares zaslužil. Tak je bil vse življenje. In takega si bomo zapomnili vsi, ki smo ga imeli radi in z njim doživeli številne preizkušnje, predvsem pa prijetne trenutke.

Naj mu bo lahka slovenska zemlja, ki jo je imel tako zelo rad.

Daniilo Škerbinek, Jože Prah

Izbor Najdvatisočaka

Najprej smo vam dolžni opravičilo. Presneti tiskarski škrt nam jo je spet zagodel pri glasovnici za Najdvatisočaka, saj na drugi strani ni bilo našega naslova. Kljub temu vas je precej poslalo svoj izbor ljubljencev. Daleč pred vsemi vodi Jalovec, za njim dokaj tesno sledijo Škrlatica, Špik, Mangart in Prisank. Še je čas; glasovnice sprejemamo do 20. maja. Najdvatisočak bomo razglasili junija, podrobneje pa predstavili julija.